

we willen de stad omarmen en lopen steeds dezelfde cirkels
we besluipen de straten en verlangen naar gras

het
pad
van
de **kat**¹

*poëtische
wandeling door
Schoon Lier*

In het pad van de kat
achtervolgt auteur **Tom
Marien** een eigenzinnige
viervoeter doorheen de
Lierse binnenstad.
Illustrator **Lies Van Gasse**
wandelt met hem mee en
legt onderweg in beelden
vast wat haar raakt.
Samen ontdekken ze
groene, haast verborgen
parels en ontmoeten ze
mensen die iets te vertellen
hebben.

Het pad van de kat verschijnt
in 5 episodes tussen juli en
september 2020. Check op
www.stadsmuseumlier.be of
via Facebook en Instagram.

het pad van de kat

episode 1 De Peperbus & het leescafé

Elke nacht loop je dezelfde stappen op dezelfde trappen en stenen. Op vier poten doorkruis je dezelfde straten en stegen. Je kent elke toren, straathoek en brug. Je weet waar er water stroomt en op welke plekken het water stilstaat. Je weet hoe ver het licht van elke lantaarn zich uitstrekt. Je weet hoe je dat licht moet ontwijken. Hoe je je in het donker moet verplaatsen. Je weet het omdat je bent wie je bent: een vreemde in een stad. Een vreemde die elke nacht dezelfde lus loopt, dezelfde route stapt. Steeds weer moet je de cirkel maken. De cirkel in de vreemde stad. De cirkel waarin je, nacht na nacht, meer en meer gaat wonen.

Schuilen of speuren

Daar sta ik dan, op de top van de wereld. Ik voel me even Leonardo DiCaprio op de voorstevan van de Titanic, met Lier als mijn bevallige Kate Winslet, al is dit plaatje minder idyllisch dan in de film. De wereld is grijs. Wolken jagen door de lucht en de wind ruikt als een bezetene aan vlaggen en hun masten. De wind dwingt me bijna achteruit. De vorige keer dat ik hier stond, vierden we onze laatste honderd dagen als scholier en moesten we de Peperbus beklimmen om een opdracht te volbrengen. Maar mijn blik was toen ook al vol gulle verwachting. Want van hier kon je (bij helder weer) het rad van Bobbejaanland zien en de negen bollen van het Atomium. Al had je voor die laatste waarneming een verrekijker nodig. Meer om uit de wind te staan dan uit nieuwsgierigheid kruip ik onder een klok. Wanneer de klepel de binnenkant van mijn schuilhut raakt, klinkt een oververdovende en schelle klank. Voor even hoor ik niets meer. Voor even bestaat de wereld alleen maar uit beeld. Ik houd mijn handen over mijn oren om erger te voorkomen. De klepel gaat er meerdere keren tegenaan. De beiaardier is van jetje aan het geven. Heel kort proef ik iets van geluk. De binnenkant van een klok die glinstert in het weinige gele licht dat deze verdieping zichtbaar maakt. Het getik en gehamer dat

deel uitmaakt van een groter geheel, muziekstuk genaamd. De vreemde gewaarwording van geluid. Ik voel het in mijn buik en tenen. En dat terwijl de stad om me heen wordt afgeranseld door water en wind. Zou een foetus in een moederbuik zich ook zo voelen? Blij met wat ver geluid en heerlijke trillingen? Ik blijf nog even zitten. Dan besluit ik een verdieping lager te gaan. Daar bevindt zich de trommel van de automatische beiaard. Je kan het vergelijken met een muzikdoos. Op de trommel zitten pinnen die manueel vast zijn geschroefd. Al draaiend raken de pinnen een hefboom die de hamer van een klok bedient. Ik word plots vreselijk nieuwsgierig. Wat als ik het woordbeeld 'Lier' op de trommel zou schroeven? Hoe zou dat klinken? Of deze woorden uit een stadsgezicht: 'Geen ander is me meer dan gij'? Zou het even lekker zingen als het bekt? Ik onderzoek de binnenkant van de trommel. Eenmaal per jaar zorgt stadsbeiaardier Koen Van Assche voor een nieuwe melodie. Dan duikt hij de trommel in om met wat draaien en schroeven een nieuw geluid op de stad los te laten. De binnenkant van deze trommel lijkt me ook wel knus, net als in de buik van een klok.

de Peperbus

pluscode Google Maps 4HJF+2X Lier

De Sint-Gummarustoren is 83 meter hoog en wordt in de volksmond 'Peperbus' genoemd. Door meerdere rampen duurde de bouw bijna 4 eeuwen. Boven staat een unieke beiaard uit de 18de eeuw. Na een beklimming van 296 treden krijg je een adembenemend zicht over Lier en omgeving.

de Peperbus spreekt:

hier sta ik en onttrek alles aan uw zicht ik ben uw uitzicht en uw uurwerk er is geen ontkomen aan

stadsbeiaardier Koen Van Assche

Ik werk elke dag met zicht op de toren. Op bepaalde tijden van het jaar valt het licht prachtig op het plein, de kerk en de toren. In 2015 zag ik, samen met mijn kinderen, de beenderen van Gummarus. Ik heb hen toen al lachend gezegd: 'Binnen 25 jaar staan we hier misschien opnieuw. Jullie met jullie kinderen. En ik met mijn kleinkinderen.'

bediende Philippe Pattyn (kantoor Argenta)

Je weet altijd hoe laat het is dankzij het grote uurwerk. En we kijken vaak naar de klok om te weten hoe lang we nog moeten werken. Waar je ook bent in de stad, je zoekt en vindt de toren altijd. Maar soms staat hij op een plaats waar je hem niet verwacht. Dan schat je zijn plek verkeerd in.

poetsvrouwen Britt Van Achter & Evi Van Hool (bibliotheek de Fé)

Spelen

Hij speelt erg geconcentreerd. Zijn blik glijdt over de notenbalken, terwijl zijn vuisen op de stokken van de beiaard hameren. Dat dit instrument ook veel voetenwerk vergt, was een verrassing voor me.

Eerder die dag, aan de voet van de toren, stelt hij zich voor. "I'm Peter, Peter Brayer." Ik frons mijn voorhoofd bij het horen van zijn achternaam. "Brayer", probeert hij nog eens. "Like prayer." Waarom hij, wil ik weten, in godsnaam helemaal vanuit Australië naar het kille en grijze België komt? Hij haalt verontschuldigend zijn schouders op. "I had to", zegt hij. "We don't have beiaards in Australia."

Terwijl we de toren beklimmen, denk ik na over wat mij naar het buitenland zou kunnen bewegen. Voor beter bier hoef ik niet te gaan, laat staan voor beter leesvoer. Naar een land waar koning fiets regeert en het klimaat wat milder is misschien? Zo'n land met meer heuvel dan vlakke en meer zee dan appartement? Wie weet.

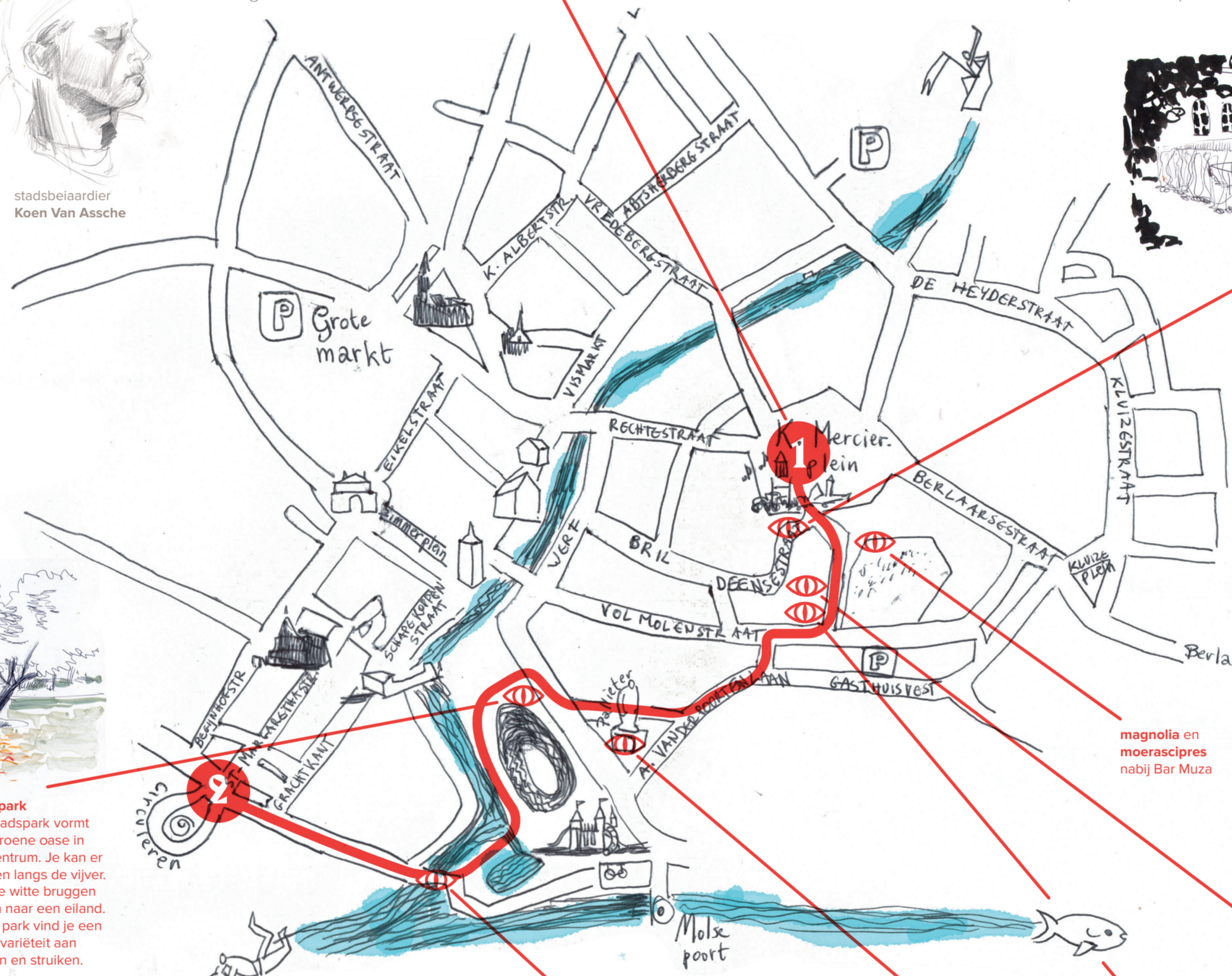
De ruimte waarin Peter speelt, is opvallend charmant. De binnenkant van het houten huis oogt als een gezellig chalet. Er is niet veel plaats, maar ruimte zat om een notenbalk in muziek om te zetten.

Ik ga naast de deur zitten. Eerst hamert Peter wat houterig op de stokken. Hij warmt zich letterlijk en figuurlijk op. Na enkele nummers lijkt hij te versmelten met zijn instrument. Soms herken ik een melodie. Soms sta ik recht om te spieken op de partituur.

Wanneer hij pauzeert, vraag ik of mijn aanwezigheid hem niet stoort. Hij schudt zijn hoofd. "It's nice to share the music." Een tel later weerklint een nieuwe melodie.

Zo stil mogelijk verlaat ik de chalet om tussen de klokken naar het rad van Bobbejaanland te speuren, maar bij dit weer is zelfs Herentals niet zichtbaar. Mijn eigen huis, net buiten het centrum, kan ik met moeite vinden. De wind blaast fel. Te fel om lang naar land met meer heuvel en zee te zoeken. Net wanneer ik de hut weer wil binnengaan, zie ik een grijze staart met zwarte strepen in de traphal verdwijnen. Ik ga er achteraan, maar er is geen kat te zien. In de trommelhal staat het leven stil.

In de beiaardchalet wil ik Peter vragen naar de kat. Heeft hij haar ook gezien? Heeft hij misschien weet van een kattenluik aan de voet van de toren. Wanneer ik hem, met zijn passie voor klok en melodie, aan het werk zie, besluit ik mijn mond te houden. Soms is alleen zijn met muziek meer dan voldoende.

tuin Leescafé

pluscode Google Maps 4HHF+QF

binnentuin van bibliotheek de Fé met een beeldje van Pallieter (door Sonnie Melerowitz)

Ik heb geen eigen tuin. Wanneer het kan, kom ik hier graag zitten en lezen. Soms valt het me op hoe stil het hier kan zijn, terwijl we toch midden in de stad zitten.

boekenbeest Marthe

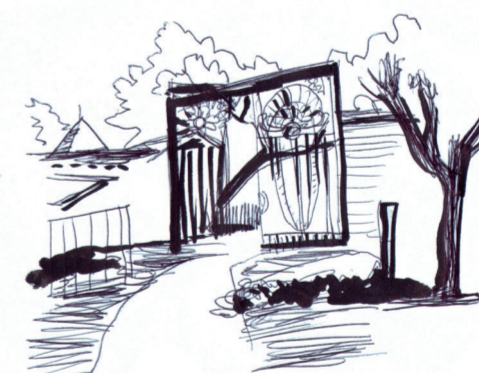

In deze tuin de krant lezen met een trappist erbij is leven als God in Lier.

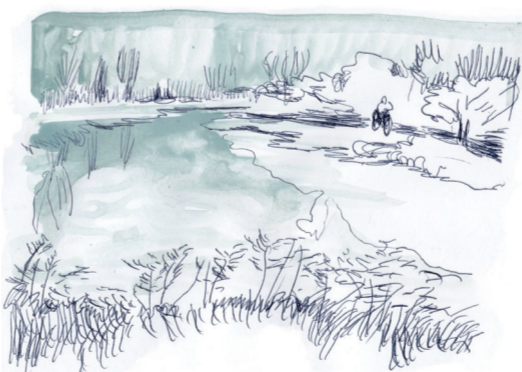
bezoeker Frans

magnolia en moerascipres nabij Bar Muza

smeedijzers toegangspoort (werk van kunstsmid Louis Van Boeckel) en tuin van Bed Muzet

de zilveren knoop Een uitzonderlijk mooi vergezicht op het Pallieterland.

Kaukasische vleugelnoot op het einde van de Leopold III-laan In het midden van het plein staat een beeld van Pallieter (door Jan Alfons Keustermans).

ijskelder met oude beuken

